

Бодљикаво трасе

БЕОГРАД, СУБОТО, 4 МАРТА 1944 1944

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА

Претплату прима «Преса за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.Претплата, тромесечно 60.— дин.,
полугодишње 120.— годишње 240
динара.

БРОЈ 119 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ПОД ПРОЗОРОМ ДРАГЕ СВОЈЕ

ЧЕРЧИЛ:

Узео сам мандолину
Да отпевам песму фину
И помолим се Сталтину
С његовим друштвом врлим
Хоћу братски да се грлим
Баш је згодна трупа наша
Ја и два-три робијаша.

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД

Стари Черчил се узврдо – па признаје да је тврдо

У Доњем је дому било мало вике
Енглески лордови вуки се за хике
А старог Черчиле за језик извукли
И гласови хвале потпуно умунли
Черчил беседио, објашњење дава
Положај је тежак и озбиљан здраво
Немачка је јака, сага јој је иста
Бојних дивизија има преко триста
Изгледа фронт други дошао у кризу
Инвазија зато није скоро близу
Па је Черчил друге наше елементе
На све стране даје љупке комплименте
Добровољно он се усред бара срока
Поноси се друштвом робијаша Броза
Пријатељ му добар, поноси се тиме
Баш му импонује робијашко име
Обичне убице он зове елита
Србе зове да се скуне око Тита
А сигурно знаје за српску Голготу
Коју скрви Тито, почини срамоту
Гонио је Србе, домаћине праве
Ко купује је српске отсеца главе
А сад Черчил њега за пример узима
Јер иправо коло сад треба њима
Ал' се чиље вара, запуд прича скаску
Деца више неће на ту трулу даску.

Симовић се јави, просу пехер жучи
То је бедни јунак несрћнога пуча
Што Србију целу зави у црнуину

— Слушај, друже, пази добро! Фашисте су бандити, Амери-
канци су гангстери, али Енглези су ипак најгори: они су наши са-
везници.

А он штуче негде тамо у туђину
И чим поса сврши, гуруће га с чанка
Шалтере затвори и енглесна банка
Чим оста без плате он се јавно нуди
Па рођену владу напада и куди
Све штогод је српско сад њему не вља
Почео да буни против свога краља
А Србе позива да изеду питу
Па да се пријуже свом убици Титу.
Нек се крвца српска просипа и траји
Нек се сасвим смркне бедној рпској браћи
Нек земља огрезне у братском рату
Само он Симовић да добије плату
После тог говора сад се чује свуда
«Доле са Симовићем, то је српски јуда».

Са фронтова ништа, запуд биле претње
Не плаши се нико инвазије летње
Кад не беше зимус пробоја и славе
Не липши магарче до зелене траве.
У лето ће опет да се речи чују
И преко Лондона они ће да псују
А Рузвелт ће друге вести да прориче
Черчил ће да пева жалопојке, приче
Да износи цифре и прогодзе плитке
Да износи страшне енглеске губитке
Стаљин за то време мора да малакше
Већ сада он ирда и напада лакше
Крај његових снага сад је сасвим близу
Офанзива зимска запала у кризу
А у Италији ни да макне с места
Чак и код Касина свака борба преста
Сигурно ће доћи још и друга зима
А они ће бити далеко од Рима.

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

СТАЉИНОВИ БЛИЗАНЦИ

Москва, марта. — Ових дана је крштен у Кремљу и. други син Сталјинов, из незаконитог брака са Черчилом, рођени брат Тита. Дете је добило на крштењу име Рола. Кумовала је позната тетка-Коминтерна, за коју су многе наивчине мислиле да је мртва. Међутим, она се била само повукла и није напуштала собу, због велике промаје.

Крштење је у закашњењу зато што се отац стидео да призна пред целим светом ову незакониту децу. Кума Коминтерна је одмах обећала као свој кумовски дар имање «Польскас», а ново кумче треба да замени досадашње Черчилово подсвојче Сосновског у свим пословима, као што је Тито заменио Дражу Михајловића.

Једини малер ова оба близанца је у томе, што им родитељи и кумови праве рачун без крчмаря.

СИМОВИЋЕВА ПЕСМА

Пас паје — ветар носи...

Симовић добио лекарско уверење
да је паметан

Лондон, марта. — После Симовићевог говора на лондонском радију, у којем је препоручио Србима да ваде кестене из ватре за његове послодавце Енглезе и большевике, постао је Симовић опет — и по други пут — међу Енглезима фаворит и стављен поново на главни списак Секрет-Сервиса, где је неко време био у немилости.

— Ето, сад ми неће моћи пре-
бацивати да једем из енглеског
чанка, — а при том је брзином
мајоничара извадио из чепа и
показао новинарима једно лекар-
ско уверење, у којем неки лекар
из Ујт-Чепела тврди да је Симовић паметан.

— Дакле, као што видите, за-
кључио је Симовић, сада ми бар
ви Енглези нећете више моћи ре-
ћи да нисам паметан, као што је
то био случај раније. Спреман
сам да направим још један 27
март, само ми ви Енглези прона-
ђите неку земљу Будалију, по-
што знам да сам оно последњи
пут говорио у ветар.

Жури му се

Лондон, март. — Черчил је поново примио од свога ортака Сталјина 103. потсетницу с напо-
меном: »Шта је било с другим
фронтом?«

Али пошто је термин за инва-
зију продужен, то је Сталјин до-
био хитан одговор:

— Хитам да вам одговорим да
разумем да је ствар хитна, али
време је лоше, час јунша, час
снег.

ДЕФИЛЕ АНГЛО-АМЕРИЧ-
КИХ ТРУПА У РИМУ

Рим, марта. — Пред спомеником победе у Риму продефило-
вали су у великом колонама Ен-
глези и Американци. Овај план је
израдио још бивши командант
Ајзенхауер, али су га извели Нем-
ци. Једино отступање од програма
било је то, што су Англоамери-
канци били без оружја и у
пратњи гостољубивих домаћина.

Обука америчких регрутa

— Покушај сада овом камом да
откинеш главу једне путке као
што сам ти показао. А зашто на-
влачиш рукавице!

— Па, знате, стара навика. Да
не остане отисак прстију.

Главни уредник: Теодор Докић.
Власник и издавач: «Просветна
заједница» а. д.

Телефон редакције: 25-681.
Штампа «ЛУЧА», Београд, Кра-
љица Наталија бр. 100.

ОД НЕДЕЉЕ ДО НЕДЕЉЕ

Недеља 27 фебруар

Ранко молер јако је ме-
раклија на вино. Због те
своје пасије он, тако је
одличан мајстор, никад не-
ма у чепу ни дигара. Гре-
дила га јена, саветовали
га пријатељи али ништа не
помаже. Чим заради неку
пару он право у кафана.
Данас његова јена дове-
ла њиховог кума Јову у
кафана и он пред свима
поео да кори Ранка. Шта
му све није испричала па
му на крају вели:

— Знаш ли ти, бре, до-
кле ће тешкоти та твоя
проклета страст?

— Знам, куме, знам... од-
говори Ранко и скркне вру-
ћу ракију.

— На докле, куме, до-
кле...

— Опет до неке кафана-
јал бифеа — вели Ранко.

Понедељак 28 фебруар

Стоје на снегу два де-
ца. Један од њих плаче.
Помисли да га је онај
други ударио леденом гру-
дом, па прићем да видим
шта је било. Чујем како
вени каже мањем:

— Баш си луд што пла-
чеш!

— Како да не плачем
кад ми умрло куче.

— Па мени је умрла ба-
ба, па ништа — вели онај
вени.

— Јест, али твоя баба
није умела да се преврће
и да апортира, а моје чу-
је је све знало.

— Е, па и моја баба ми
је сваке недеље давала па-
ре за биоскоп.

Онај се мањи размиши,
престаде да плаче па рече:

— Ајде да се санкамо.
Ни теби није лако...

Уторак 29 фебруар

Седимо вечерас у кафа-
ни и разговарамо о свему
и свачему када уђе док-
тор Тима.

Веџа апотекар га љуба-
зио поздрави, а Столе ад-
вокат му каже:

— Зар се ти познајеш са
тим кретном...

— Не лупај, богати —
јутну се Веџа. То је фини
човек и одличан лекар.

— Он је обична незнани-

**Наше
БОДЉЕ**

ЈЕДНОМ ТРГОВЦУ

Због кромпира и због лука
Ухватила тебе муха
Пропо посо леп!
Зараде си хтео веће
Али ниси имо среће,
Сад страда твој чеп!

БИВШЕМ ПОЛИТИЧАРУ

У времену послератну
Стече кућу петокатну
И још виноград
Сад те нови закон плаши
Не помажу сада „наши“
Биће голем јад!

ВРДАЛАМИ

Ишао си из странке у
странку
Док си своју основао банку
Ап сад не знаш ко је прави
пут
Узапад се на све стране
смешиш
Овог пута мора да погре-
шиш
Јер сад не знаш који је
адут!

КАИРЦИМА

Утекли сте да спасете себе
Али сад вам душа зебе
И од страха ухвати вас грч
Јер Енглези само себе воле
Не помажу приче и пароле
На крају вам ударише врч!

иа — тврди Столе упорно.
— Па до скора је био
твој домаћи лекар.
— Јесте, али од како је
излечио моју ташту, уви-
део сам да је кретен и за-
то га не познајем.

Среда 1 март

Госпа Катица, моја ком-
шика, иначе распустеница,
гради своју кћер која је
чиновник у некој банци.
Те су грдије сваки дан по-
чињали са тиме што њена
Олгица никад нема ни пет
пара.

Јутрос је почeo разговор
због неких пет стотина дина-
ра које су биле потребне
за оправку чипела.

— Немам ни ја — под-
викну Катица. — Где ти је
плата коју су јуве прими-
ла?

— Само за дуван и шмин-
ку не може да ми стигне,
а камо ли за друго — бра-
ни се Олгица.

— Када сам ја била у
твојим годинама, већ сам
имала уштећено 40.000 дина-
ра.

— Али, мамице, сада су
свуда уведене атоматске
касе — узвику Олгица.

Четвртак 2 март

Један мој пријатељ, књи-
жевник, жали се у дру-
штву да му је последња
књига претрпела пуни не-
успех.

— Море, није то ништа
— тешки га Вита професор.

— Како ништа! Више во-
лим, да ми је неко ударио
шамар него што ми се ово
десило.

— Биће и шамара, не
брини се — каже му Вита
— само ако продужиш да
пишеш овакве књиге.

Петак 3 март

Госпа Мица Пере ренти-
јера је јако дебела, па је

Ж

Деда код шефа

— Ваш нови млади чи-
новник је мој унук. Дошао
сам да вас питам какав је
на посу и да вас замолим
да га данас после полне
пустите да изађе са мном
пустите да изађе са мном.

— Хм... како да вам ка-
жем... на обе ствари могу
да вам одговорим само о-
во: пре једног сата отишао
је на ваш погреб!

— Уф, Кићо, где ћу ова-

ко саката по овој поледи-
ци... Зар не би ти могао...

— стење госпа Тинка мрзо-
вљено и облачи реклму.

— Не могу! Данас имам

важан састанак у вароши.

Можда нећу доћи чи на ручак...

Знаш, ођу да дам сну њиву у Макишу неком

баштовану. Доста ми је

главобоље..."

— Па куд данас да се

потрефи — узлише госпа

Тинка па изађе да се уми-
је. За троје време Кића за-
ложио ватру у кући и ста-
вио лочче за кафу па је

почео да се брије.

— Зар се опет бријеш?

— згрлан се Тинка када

уђе у собу. — Па јуве си

се брија...

— Знам... овај — узвида

се Кића — рано ми је да

изађем па да ми проће вре-
ме.

— Ал ми је то забава!

— потсемехну се госпа Тин-
ка и оде за послом а Кића

се дотера, обуче чисту ко-
шулju и око девет сати по-
ђе од куће.

— Видиш, скоро ће је-
дан а тате нема! Хайде код

мене па бар да се одмо-
ши.

— Покуповаша шта треба и

већ скретоше у једну спо-
редну улицу када ћи уз-
вики:

— Да није оно тата!

Госпа Тинка се трже.

— Шта ће он ту? Он је

у вароши...

— Море он је, познајем

његов капут, — вели ћи

и повуче мајку ближе.

И, заиста, то је био Кића.

Сагао се над тротоа-
ром па са једним секирче-

том лупа лед а једна мла-
ћа жена скупља га лопат-
ом и бача на гомилу.

Госпа Тинка му притрча

и зграби га за врат.

— Је л тако издајеш њи-
ву? А? Покваренштино ма-

ДОКЛЕ ЂЕМО

— Тако мало добијам да
ћу морати да трошим гото-
вину.

**Спортско
БОДЉЕ**

СПОРТСКИ ЕПИГРАМ

Протерала зима своје
Планови се спортски кроје
Прошло зимско зор
Нек се углед клуба круни
Само да се каса пуни
Поје прави спорт.

КРАЈЊЕ ЈЕ ВРЕМЕ

Џекери и стручњаци
клађеју једва чекају прве
трке јер су се за време
зиме много истрошили. О-
ни верују да су љубитељи
трка преко зиме уштедели
на ће овог пролећа имати
више паре за клађење.

ЗБОГ ВЛАГЕ

Семе за највећи стадион
у Европи, које је својина
С.К.13. бачено је у земљу,
али вероватно неће ни ова
година проклијати, јер је
била добра влажна зима
па се семе убуђало.

ПО ТРАДИЦИЈИ

И Милош Обилић је био
жртва интриге и неслоге,
зато и спортски клуб «О-
билић» пати од неслоге јер
неће да изостане од свога
имењака. Главно је сачу-
вати традицију.

тора... Оставио мене ќа-
каву да чистим снег а ти
отиши на друго место. Ка-
ваљер! Пфу!, срам те било.

Кића није могао да дође
до речи. Искрично очи па-
не може да дође себи од
чуда.

— Овај... чекај да ти о-
бјасним...

— Срамота тата, срамо-
та... умеша се и ћи. Почек-
ваше и свет да се скупља да
умакне у кућу или је стиг-
не Кићина ћи и ухвати
за косу.

— Покваренице једна, у-
хватила си старца...

Направи се цумбус. А
свет се скупио па сејери.
За то време је Кића поку-
шавао да објасни госпа
Тинки да је то удовица не-
ког његовог кума, слаба и
болесна, а он има неко сре-
че па хтео да помогне...

— Види се да је слаба!
Може курјаку реп да истр-
гне — одговори Тинка па
осу да псује и гриди, а Ки-
ћина ћи доба:

— Баш је нејак! Пази
колику ми чворугу напра-
ви...

— Ха, ударила — цикну
госпа Тинка и за тили час
се у њеној вуци створи
лопата која поче да игра
по Кићним леђима...

Кића није излазио из
куће недељу дана а када
се први пут појавио из у-
лице, он је храмао. На пи-
тање својих пријатеља шта
му је, он је уздишувши од-
говарао:

— Оклизнуо сам се на
поледицу...

А, заиста, и бића је ве-
лика поледица. Госпа Тин-
ка је толико воштила Кићу
да је уштинула руку а
јеји му је пред свима рекла

да се стиди што је такав
покваренко, њен отац.

Вереници

— Миланче, срце моје,
kad се будем за тебе уда-
ла имаћу најмање три слу-
жавке.

— Зашито три, — триде-
сет — само не све одје-
данпут.

ЦРТАЧ ИХ ГРЕЈЕ

— Ми смо дали цртачу да нам нацрта угљ

наши љуци и наши крајеви

Зорт бато

— Ко вам је рекао да тако ружним бојама малате моју собу!
— Ваша госпођа.
— Е, е... па да видите, и није баш тако-ружна!

Равајло у трамвају

оду и ја да се провозам на трамбелај и да кибишантујем на сиротињу па одок на Ђерам да уфатим свезу јербо се на другу Штацију не меш дукачиш па да си већ клајенић. Марко највијо си гурњави народ па Срба ка суманут ко да је био дај ноге за неку измстанију, а не за одање. Уфатим ти ја место на плавору и метнем поред ме не два иака с драва и једну корпу сљабуке и Тако сам се Возије вала све до Теразије Кад тамо униће једна госпоја. Онако бремешна може ми будне мајка ал да намазала сварбу ка да је додола и очепи она моју садржава. Па вришну јој боље бре да си ми саце пошепо него чаралу а ја јој одреза матара си бре да бро а беш да-ти неко пепа срце а они народ удари у смјеј док баба дуну напоље и све нешто киче и пшије а једна ми друга госпоја каже е Јеси је вала казо може ти буде мајка а она оне нешто за срце и Тако реч по реч па се ти госпоја име јој је каја и ја упознадомо и Она ми каза њен адрес ал да се мислим у себ не иде равајло на Трулу даску јербо скончог сам уфатио свезу после ме је много коштало Слака и оне намерише и то што више а за плаћање нису кайли па зато избегајем да си идем по сокаки а још мање на Прилику дидем у физиту.

Кад смо стигли на по-следњу Штацију ја ти си ћок а у том моменту један ме очепи по Чакшире и ја се ома сетим да оне да финитира. Па га зграбим за руку а Кад тамо а Он већ здилно мој буђелар, кад то Видо а мен се смучи па почек да бијем ка у добош и Једва га неки људи отеше ал је бар добијо па ће да памти Равајла док је жив јербо код мене нема

Листа МАЛОГ ЈОВИЦЕ

досла ова Зима у невлеве-
ме па се наплавила клиза-
вица и сад ко се не чува
може да се облизне и лаз-
бије нос ето Тако госпоји-
ца стана није плосле зиме
пазила Па се оклизнула не-
згодно и тако се Удалила
да је добила бебу а цика
воја пао на конттолу која
га казнила сто је ладијо
испод луке Зато мој тата
казе да је Најопаснија кли-
звица за све оне који су
склони паду па зато бас ти
тлеба да се чувај од по-
ледице а какав је данас
свет сви су вала склони па-
ду па ко не да погоди да
ли сме лиде на клизницу
јелбо може да му се удали
калица а данас сви оче ду-
лалају калица то је Наса о-
миљена сиглака и сви се
сиглају и један другог са-
плицу.

досла нам из ниса мами-
на мама а татића Таста а
тате се најљути па казе
или ти код твоје целе и
Новог зета а мене остави
на милу а моја баба казе
ја сам теби дала добру
целку а то си је ти Поквалијо
ти си клив зато си
ти за мене мој зет а друго
ме се не тише и сад је до-
стане код нас а Тата да се
поједе од секулацију јел-
бо је она да нам Поквали
сав лајун зато сто мола
да иде ова татина дугали-
ца која нас је удесила за
Влбицу и одомацила се ко
да ми је Плава мама а сада

Има скоро осамдесет го-
дина како код нас постоји
пословица: Прави се Ен-
глез! То се односи на оне
људе који се праве луди
када је у питању да испуни
неку своју обавезу. То зна-
чи да су још наши дедови
добро познавали Енглезе
када је могла да поникне
једна таква узречица. Сада
се чује једна нова узречи-
ца која треба да жигло
све оне који су врдаламе
и не држе своја обећања.
За таквог човека се каже:
— Господе Боже! Мора
бити да сам запутао у клуб
нудиста!

се сплема лиде па само пла-
че а тата каје имас ту до-
станес а матола нека цлкне
од мuke дуге новости не-
мам за сад

вас јовица

НЕПРАВДА

— То је збило страшна
неправда. Тата ми је напи-
сао задатак и ја мррам
због њега да седим у за-
твору, јер је био рђав.

ПЕРИЦА СЕ НЕ ДА ЗБУНИТИ

Мајка је изградила Пери-
цу због прљавих руку и
декла му да је свиња.

— Је ли, мамице, када
дивљаци где свој прља-
ву децу, онда им сигурно
веле да су дивље свиње? —
упита Перица.

Кратковиди професор

— Господе Боже! Мора
бити да сам запутао у клуб
нудиста!

БОДЉИКАВА козерија

Прошлог рата, остало је
неки Вајојевић на стражи
поред топа, и како је био
изгладнео, пође у обли-
жње село да потражи што-
год за јело. Нађе случај-
но командант, па кад га
не нађе на стражи, сместа
нареди да га потраже и
доведу њему на рапорт.

Кад је Вајојевић изишao
пред команданта, овај га
упита:

— Како смеш да остав-
љаш стражарско место?
— Ишао сам у село да
нађем какву црквицу да
једем — одговори Вајоје-
вић.

— А да је непријатељ
нашао па да однесе топ?

— Не брини ништа, го-
сподине командиру, ја сам
проба да га мрднем с ме-
ста, али нијесам мога ни
центу. Па, кад ја нијесам
мога, дајем ти часну и ју-
начку ријеч, не би га мо-
гли ни њини двојица, па
ни тројица одвукли. А да
су дошли десетина, е, шта
бих ја сам могао. Они би
и мене убили, и топ једна-
ко одвукли — заврши Ва-
јојевић, а командант се
насмеја.

Ж

По обичају

Трговац се венчава. По
свршеном црквеном обреду
свештеник пита младоже-
њи:

— Пристајете ли да у-
змете ову девојку?

— Пристајем, али у ко-
мисион, расејано одговара
трговац.

Ж

Проба пред директором

Илустрирана хумористичка

— А сад ми кажите шта
радите са левом ногом кад
ове вештине изводите!

Ж

Епиграм

посту

Многи брину шта да раде
Јер прођоше и покладе
Већ наступи пост;
Коме кујна не мирише,
Томе увек исто пише:
Свуд је пасуль — гост.
жене кроје капу.

Равајло код Божане

— Бре, Божана, и ти се пролагала, ка' Черчил с његову
инвазију.

Као на позорници
„Централе за хумор“

— Хе, Бато, знаш ја сам глумац.

ВАСОЈЕВИЋ НА СТРАЖИ

— Како смеш да остав-
љаш стражарско место?
— Ишао сам у село да
нађем какву црквицу да
једем — одговори Вајоје-
вић.

— А да је непријатељ
нашао па да однесе топ?

— Не брини ништа, го-
сподине командиру, ја сам
проба да га мрднем с ме-
ста, али нијесам мога ни
центу. Па, кад ја нијесам
мога, дајем ти часну и ју-
начку ријеч, не би га мо-
гли ни њини двојица, па
ни тројица одвукли. А да
су дошли десетина, е, шта
бих ја сам могао. Они би
и мене убили, и топ једна-
ко одвукли — заврши Ва-
јојевић, а командант се
насмеја.

Ж

По обичају

Трговац се венчава. По
свршеном црквеном обреду
свештеник пита младоже-
њи:

— Пристајете ли да у-
змете ову девојку?

— Пристајем, али у ко-
мисион, расејано одговара
трговац.

Ж

Проба пред директором

Илустрирана хумористичка

— А сад ми кажите шта
радите са левом ногом кад
ове вештине изводите!

Ж

Епиграм

посту

Многи брину шта да раде
Јер прођоше и покладе
Већ наступи пост;
Коме кујна не мирише,
Томе увек исто пише:
Свуд је пасуль — гост.
жене кроје капу.

Вишаничи А*В*С

МОЈА ЦИЦА, НИЈЕ ШИПАРИЦА

Тим речима, поносно би се хвалила на сва уста и сва глас, госпа Ружа при дневном прегледу кретања своје дивне кћери Цице, на кафи код распуштенице Љубице, зване „школо попија“.

— Цица је добро и по-слушно мамин дете! — говорила би она Љубице, затим повукла дим и опет наставила своју песму.

Уствари њена мајска ружица — којој престонични дендији лиферију комплименте на англо, затим карте за позориште, биоскоп, цигарете и остале разоно-де — је блондинка, која мокним погледом сјајних очију из којих избија пламена светлост младости и страсти, с накарминисаним уснама осваја и задављује у блиставој атмосфери и темпу монденских салона хазарданог коцкања и сочних посвоки.

Цицина биографија не представља никакав повод за чуђење, јер то је у духу монденског лудог темпа живота. Свршила је трговачки курс и одмах као лепа и млада девојка, добила је намештење дактилограф књиње.

Лепа, млада, љупка, мокна, слатка в море осталих епитета су најбоље повластице за каријеру. Она је филмском бразном или пре коно постала секретарица шефа, коме је она била „десна рука“ у састављању љубавних писама јер је за то имала урођени таленат и бујну девојачку машту. Али, шеф као и сваки други шеф, постао јој је досадан са својим фразама и прохтевима, а како опште повећање трагедије, био је још и класично ћедав.

Напушта, као кабинерка, канцеларију и постаје с романтичним илузијама блондинка, док је мама зна само као — шефову секретаршу.

Лумперај, коцкање и авантуре почињу да играју главну улогу у њеном слободном монденском животу. Као отменој дами, многи младићи су јој слали писма, у којима су говорили да су очарани њеном лепотом и да би жељели да изађу у биоскоп или позориште. Они су јој песничким заносом изјављивали љубав и желели само један загрљај, један пољубац, један...

Међутим, пошто она није волела ту кореспондентску љубав, Цица се није ни обазирала на то, јер је имала свреље принципе: флертовати само са директорима, трговцима и „привредницима“!

На једној лумперајки

она је упознала младића црних очију и помало глупог и необузданог темперамента. Био је то стражан кицаш и изванредан коцкар. Цици и осталим играчима је у неколико партија, као на рулету, испразнио чепове. А затим је рекао да је ноћашња коцкарска емисија, управо пренос из Монте Карла за вршена — јер им је дигао све паре.

То је за лепу фрајлицу Цицу значило једну нову љубавну авантуру. Беспрекорно очешљан, елегантно одевен, дискретно намирио. Перица је, тако се он сазвао, био актуелан за Цицу, као данашње ратне ситуације.

И он је имао своје принципе. Рецимо, свакој згодној девојци или шипарцији је на рандеву, изјављивао по 1000 речи љубави. Немашта, дарежљив и племенит мушкирац.

Цица је хтела да склопи с њим савез, пошто је био одличан коцкар, како би заједно, под једном фирмом, радили по салонима. Али је пристигла да има конкурента и то једну слатку девојчицу, која није имала ону женственост

У БЕОГРАДУ ИМА НА ХИЉАДУ КУЋА — ХИЉАДУ КАФАНА

— Бре куд нам био крај да су то дејни домови!
— Јес, што кажеш, само нам још то фали!

АНЕКДОТЕ

Разочарење

Хајнрих Лаубе, у својству директора бечког градског позоришта, доделио је улогу Хамлета неком младом, иначе врло амбициозном глумцу. За време претставе спотача се млади глумац и паде управо у отворен Офелијин гроб.

После претставе упита млади, врло уображени глумцу, свога директора: »Дакле, јесте ли били са мном задовољни? Додуше, имао сам малу несрећу са шеширом на глави. После Офелијиним гробом, али је верујем да је баш то учнико велики утисак на пу-блику!«

и рутину као она, али је зато имала праћаст носић и расветале усне, са којих је пољубац био слани од меда.

Перица је права мушкица гротеска. Час благ и нежан, затим заповедан и енергичан, он је данас имао у срцу ову, сутра ону. Што се тиче љубавних авантуре, у томе је он толико лагао, да је превазишао чак и самог барона Минхаузена.

Дакле, Цица је склопила савез с Перицом и он јој је у почетку у својој гарсонери давао часове из „шведске гимнастике“.

И једног дана, госпа Ружа је пратила своју јединицу, пошто је кућа дошла пијана, и стигла пред вратом гарсонери, где је после десет минута имала шта и да чује, иако је у кључачоници био кључ.

— Хајде Цици, срце мое лези — чуо се његов глас.

При овоме, госпа Ружа се образи заруменеше и сва запаљена је гутала пљувачке.

— Ах, дивно! — уздисао је Перица, при инспекцији Цициног тела.

— А сад еластично дигни

ножице! — рекао је он и госпа Ружа је са својих 100 килограма као тенк провалила врате гарсонери и затекла своју мајску ружницу у „деликатном положају“, који се у Перичном речнику звао: час „шведске гимнастике“.

Перица и Цица били су више него забезекнути. Затим је, главну печ имао госпа Ружин кишобран, који је почeo да се витла по гарсонери.

— Забога кево, па виси ваљда конзервативна и то као београђанка, а уосталом реч је о „шведској гимнастике“ — говорила је Цица, само да спасе ситуацију.

— Каква конверзација и гимнастика! — врштала је госпа Ружа.

— А ти, мангупе и хохштаплеру дигни ножице! Свињо једна! — и заману остатима кишобрана на Перицу, који се већ нашао испод отомана. Затим још једна читава буџица „комплиментата“, била је упућена на адресу Перице, коме је глава била разбијена.

— Али, мама, па то је мој... — хтела је нешто да каже Цица.
— Марш кучко! — прекину је госпа Ружа.

Од тог догађаја госпа Ружа више не хвали своју мајску ружу, речима: — Моја Цица, није шипарница!

ШЕШИР Г. ПРОФЕСОРА

Професор хтео да иде у варош, али није могао да нађе шешир. Упита своју дешу:

— Деце, где ми је шешир?

— Ето ти га наглави! — повикаше деца на глас.

— Е, хвала Богу, одговори професор, што ми рекосте, иначе бих отишао у варош без шешира.

шири на глави, и узе у про-лазу први шешир који му дође до руку. Тако је он код краља, који видевши ово гласно се наслеђа.

Видећи краљеву веселост Лаблахе упита за разлог. Фридрих Велики рече: »Драги мој Лаблахе, реци-та ми који од два шешира вами припада: онај који држите у руци, или пак онај који носите на глави?«

»Ах, драги Божек, викну Лаблахе у комичном очајању, тргнувши шешир са главе. — Два шешира заиста су сувине за онога који је изгубио глазу!«

Едисон и фотограф

Када је Едисон први пут пронашао фонограф, приређена је велика свечаност у част његовог новог изума, на којој су узели учешћа сви интимни пријатељи Едисона и науке. Тада су му сви честитали на његовом сјајном проналаску који је обогатио науку. Том приликом рече му је једна жена: »Честитам, господине Томасе, ви ста први пронашли апарат који може неуморно да говори!«

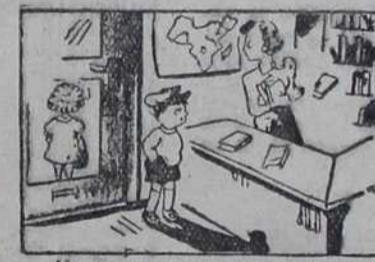
На то се Едисон наслеђа рекавши: »Варате се, милијади! То је изумио Бог ка-да је створио жену од Адамовог ребра!«

ПОД УТИСКОМ КЊИГА

ЗАДОВОЉСТВО СТАРЕ ФРАЈЛЕ

— Лепо! Они се на крају ипак нику узели.

Шарла: — Имате ли ви од Шоленхауера „Књигу женама!“

Под утиском гангстерског романа

Никако не ваља

Домаћица се жали својој — Па додајте један ред пријатељици:

— Ови зидови толико су — Онда ми нећemo чутити танки, да наше комшије шта они разговарају.

Највише тражене књиге нашег издава

добићете у комплету од 10 књига за свега

ДИНАРА 450.—

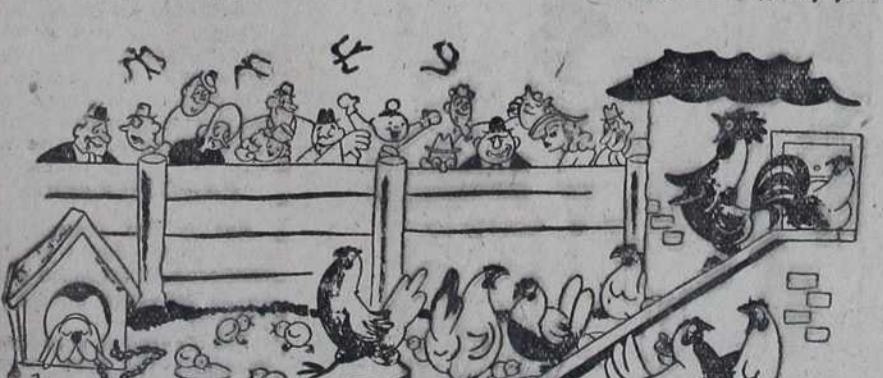
(Поштанске трошкове и трошкова око паковања сноси предузеће)

1. Јевреји као лордови	— — — —	40.—
2. Наташа, Наташа одговорите	— — — —	30.—
3. Црвена Рут	— — — —	30.—
4. Маска из Тамбурена	— — — —	30.—
5. Ко управља Америком	— — — —	40.—
6. Америка без стида	— — — —	80.—
7. Беда у — изобиљу	— — — —	60.—
8. Јеврејин Зис	— — — —	40.—
9. Кафански стратези	— — — —	50.—
10. Револуција светске владавине	— — — —	80.—

Све ове књиге можете добити и појединачно.

„Просветна заједница“ а. д.

Београд, Косовска 39/III — Тел. 25.681

— Дошло је наше време — само ћемо да уведемо улазнице — нема за љубе гледање.

Женске вести

Тетка Рожка одбара

Нади: Узми пепела па направи добар цећ и у њему држи руке док се не скину штроке, а онда их пери бар једанпут недељно.

Биси: Црномањасти су неверни, плави су неисирени а смеђи су груби. Зато потражите четврту нијансу.

Анђи: Док је света и већа жени су сузе једино и најмоћније оружје.

Напуштенко: Таква је судбина. Ако ти не напустиш њега, он ће напустити тебе. Да си ти оставила њега, сада ћи он био напуштен.

Самци: Кирајију по вољи тешко је наћи, али ипак покушајте преко огласа. Тако се пецају рибице.

Удовици: Самоћа је текша ствар, али је данас врло тешко наћи добро другство.

Стани: Људи се данас жене и збор кујне. Зато немојте очајавати. Наћи ће се неко и за вас.

*

Сребролујци

Једна лама, чији се пас изгубио, даде у једном листу оглас да ће онај ко буле нашао њеног пса добити 10.000 динара награде.

После два дана, пошто јој се нико није јавио, дада дође у редакцију листа и обрати се овим речима:

— Желела бих да разговарам са шефом огласног одељења.

— Изашао је, госпођо, одговори јој овај.

— Оnda се његовим сецретаром.

— И он је изашао!

— А г. директор?

— Није овде!

— Како? Па зар су сви изашли?

— Да, госпођо, сви су они у вароши и трагају за једним посом, који се изгубио.

Пољска под заштитом Британије

— То ти је најбоље решење, Мушка, поклони му што ти узме... и он ће ти бити добар пријатељ.

Оправдање

— Госпођо, ви тврдите да имате тридесет година, а међутим, из званичних аката утврдили смо да имате тридесет и шест.

— То је збор тога, господине судијо, што до своје шесте године нисам умела да рачунам.

Радило

РОДИТЕЉСКЕ МУКЕ
Мали Переца постављају различитих питања свом очу:

— Остави ме на миру, — рече отац. Зар не видиш да сам у великом послу и да не могу да ти одговорам на свако твоје питање.

— Али, татице, само још ово једно, па ћу да те оставим на миру.

— Добро, да чујем!

— Кажи ми, татице, ако оса слети на коприву, да ли ће оса да убоде коприву или ће коприва да ожари осу?

Докторица

Мајка: — Ја не могу да погледам ружно лице више од два пута.

Јовица: — Значи, ви се пудеришете у мраку!

Кад помисли

— Хаљина вам је дивна! Свила изванредна...

— Да, да... и кад човек помисли да је та свила од једне бубе...

— Поклон од вашег супруга?

— Верујете ли у љубав на први поглед, госпођише?

— Не.

— Ништа не мари, и онако ћemo сутра опет да се видимо.

— Како се слажеш с тајтом? У каквом си односу према њој?

— У каквом сам односу? Као према фијакеристи: плаћам шот тражи и купећи се возим.

НАША почита

Симовићу: Ти опет водиш политику иако си за њу вешт као слон у порцеланској радњи.

Пурићу: Твоје газде ти се и по трећи пут одрекоши, па сад гледај шта ћеш. Немој усред зиме да останеш незапослен.

Старом чики: Пословица вели да се свако опече ко се игра ватром. Зато треба слушати народну мудрост.

Једном шаптачу: Понекад је боље гласно говорити, јер шаптање није одика исправних људи.

Рачунчији: Лепо је играти се с ватром или на свој рачун, а не преко туђих лева.

Бившем државнику: Добро је што си на време уситнијок кућу па сад не мораш да доказујеш откуд ти петоспратница.

Једном глумцу: И за уметност и за тебе би било боље када би променио професију.

Незнана

— Који је данас датум?

— Незнам!

— Како незнаш? Па и маш новине у цепу.

— Да, али то су јучешиње.

*

Одговор

Учитељ: — Дела, ти Јовица, кажи колико је једанаест и једанаест?

Јовица: — Два футбалска тима, господине.

Комшинице

— Шта тако гледате? Зар нисте никакл видели како се веша веш?

— Јесам, али ја га повооперам, па га онда сушим.

Фризерски начин

— У којој се радњи говори муштерији иза лећа?

— Код фризера.

Дечја радозналост

— Је ли, татице, како то, да када неко дува у ватру, она се још више распали, док када се дува у свећу она се угаси?

— ?!

Другом приликом

Отац: — Сине, ајде да видиш, донела је једна бебу.

Син: — Мани, тата, бебу ћу видети другом приликом, покажи ми сад роду.

Тагина ћерка

Филмске анекдоте

ИШЧЕЗЛО ИНТЕРЕСОВАЊЕ

Рене Делтген је дошао једног дана у посету код једног сликар, са којим је био некада пријатељ и за кога је чуо да у последње време има веома леп модел.

Дошаоши, он је, у претсобљу, запитао:

— Смести ли да уђем у стеље?

Сликар, који је тога јутра сликао мртву природу и који је иначе нерад почињивао своје слике у радију, рекао је отежући:

— Па... није баш најзгодније...

Рене Делтген је био убеђен да је у атељеу модел и то у пуној својој лепоти и да зато сликар не жели да га пусти. Навалио је стога:

— Ти знаш колико се ја интересујеш за твоје сликарство... Било би заиста дужно од тебе да ми са прага твога дома вратиш... За мене је посматрање сликарских дела права животна потреба... Усталом, свако други би се на мене смиловао и пустио ме узвраћа... Ето, запитај и свој модел. Госпођица ће ме захватити.

— Како, рекао је сликар, па ја сам потпуно сам одјутрос. Сликам баш мртву природу.

— Тако, разочарано је узиквико Рене Делтген, — па кад већ кажеш да ти тако сметам и да ти је немогуће да ме пустиш унутра... ја идем...

— Па сад кад си већ ту уђи, почео је да наваљује сликар.

— Не, не, мени је сликар ствар светиња, нећу да ти сметам. Доћи ћу једном другом приликом...

РАЗЛОГ

Ханс Мозер прича једнога јутра у гардероби, за време шминкања:

— Помислите, сртнем ја јуче једног старог друга, још из школе. Поздравимо се лепо и видимо у рупици његовог ревера антиалкохоличарску значку.

„Гле, кажем му ја, кад си ти постао антиалкохоличар, знам да си увек воље да повучеш...“

„То је трик“, одговори он, „могу теби да кажем, — јер сви који виде ћуд мене ту значку, покушавају да ме „заведу“, да попијем коју чашицу... Тако ја дођем до пића... без марјаша.

ИДЕЈА!

Једнога јутра долази Марика Рек, смејући се, у студио.

— Помислите, прича она, јутрос ме је молила собаџица да јој дам један леп пар чарапа. Мислећи да има намеру по подне негде да изађе, ја јој одговорим: „Добро, дају вам у подне...“ „Али госпођо, прихвати она, мени треба да пре подне намеравам да перем прозоре са улице...“

РАДОЗНАЛОСТ

Кад је Тео Линген, као мал дете био у школи, професор је предавао о томе да је човек постао од мајмуна.

Тео Линген је после предавања дигао руку.

— Но, упитао је професор.

— Да ли би ми могли рећи, казао је Тео Линген, који је човек први приметио да није мајмун, него да је човек...

Отац: — Пропалице једна, зар се после пет година вуцања враћаш очевом дому са шесторо деце?

Ћерка: — Да, оче, али двоје су близанци,